ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (Λουκ. ιε’ 11-32)
24 Φεβρουαρίου 2019

Δεύτερη Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου σήμερα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καὶ ἀναγνώσαμε στὴ θεία Λειτουργία τὴν παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ. Οἱ Κυριακὲς αὐτὲς τοῦ Τριωδίου καὶ οἱ πέντε τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἶναι οἱ βαθμίδες τῆς πνευματικῆς κλίμακας, ποὺ μᾶς ἀνεβάζει στὴν μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Πάσχα.

Τὴν προηγούμενη Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου πήραμε γιὰ ἐφόδιο στὴν πνευματική μας πορεία τὴν ταπεινοφροσύνη, ἐνῶ σήμερα ἀνεφοδιαζόμαστε μὲ ἄλλη μία ἀναγκαῖα ἀρετή, τὴ μετάνοια. Χωρίς ταπεινοφροσύνη δὲν μετανοοῦμε καὶ χωρὶς μετάνοια δὲν σωζόμαστε.

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ εἶναι ἡ συμπύκνωση τῆς διδασκαλίας τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων, διότι βεβαιώνει ὅτι ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ καὶ περιμένει, δέχεται καὶ συγχωρεῖ, ἀναμένει καὶ ἀγκαλιάζει τὸν καθένα ποὺ μετανοεῖ καὶ ἐπιστρέφει. Αὐτὴ ἡ παρήγορη γιὰ ὅλους ἀλήθεια μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς εἶναι πάντα ἀνοικτός.

Ὁ πατέρας τῆς παραβολῆς τοῦ ἀσώτου υἱοῦ εἶναι ὁ Θεός, ὁ Ὁποῖος ἀνέχεται τὰ παιδιά του νὰ ἀποστατοῦν• νὰ φεύγουν, νὰ ζοῦν ἀσώτως• νὰ σπαταλοῦν τὴν πατρικὴ περιουσία, νὰ ἐξαθλιώνονται, νὰ πεινοῦν καὶ νὰ κοιμοῦνται μὲ τοὺς χοίρους. Εἶναι ὁ Πατέρας ποὺ δὲν κουράζεται νὰ κρατᾶ ἀνοικτὴ τὴν ἀγκαλιά Του, ξέροντας πὼς ὁ καθένας, ὅσο κι ἄν ξεπέσει, μέσα του διατηρεῖ τὴ συνείδηση πὼς ἔχει τὴν ἴδια οὐσία μὲ τὸν Πατέρα καὶ διατηρεῖ τὴ μνήμη τῆς ἀσφάλειας καὶ τῆς θαλπωρῆς τοῦ πατρικοῦ σπιτικοῦ. Αὐτὴ ἡ βεβαιότητα ἐνισχύει τὴ δύναμη τῆς ἀφύπνισης καὶ τῆς ὑπαρξιακῆς κραυγῆς «ἀναστάς, πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου».

Ὅταν ὁ ἄσωτος ξαναβρίσκει τὸν ἑαυτό του καὶ ἐπιστρέφει στὸ πατρικὸ σπίτι, τότε πραγματικὰ ἀνασταίνεται. Ἀνάσταση εἶναι ὁ γυρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Γι’ αὐτὴ τὴν ἀνάσταση, ὁ Θεὸς ὄχι μόνο περιμένει, ἀλλὰ καὶ γίνεται ἄνθρωπος, καὶ παίρνει ἐπάνω του τὸν ἄνθρωπο καὶ πεθαίνει ὡς ἄνθρωπος καὶ ἀνασταίνεται ὡς Θεός, γιὰ νὰ ἀναστήσει μαζί του τὸν ἄνθρωπο.

Τὸ πατρικὸ σπίτι γίνεται τότε ὁ τύπος καὶ ἡ εἰκόνα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς καὶ κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεὸ στὴ Βασιλεία Του. Ἡ ἐμπειρία τῶν Ἁγίων μᾶς

βεβαιώνει γι’ αὐτὴν τὴν πραγματικότητα.

Ἡ ἐπανασύνδεση μὲ τὸν Θεὸ κάνει τὴν μετάνοια νὰ γίνεται βαθὺ βίωμα καὶ πνευματικὴ ἐμπειρία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ποὺ θεραπεύει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς ἁμαρτίας. Τότε ὁ ἀγώνας ἀποκτᾶ ἄλλο νόημα καὶ ἄλλη δυναμική. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ἔστω καὶ ἂν οἱ πτώσεις καὶ οἱ ἀδυναμίες μας εἶναι πολλές, δὲν μᾶς βυθίζουν πλέον στὴν ἀπόγνωση. Τὰ πάθη καὶ τὰ λάθη μας ἂν εἶναι μεγάλα, μᾶς ταλαιπωροῦν ἀλλὰ δὲν μᾶς τρομάζουν πιά. Οἱ ἐνοχές μας, ὅσο βαριὲς καὶ ἂν εἶναι, δὲν μᾶς συνθλίβουν ψυχικά, διότι ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ μᾶς μεταμορφώνει ὑπερβαίνοντας τὴν ἁμαρτωλότητά μας.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ζεῖ σὲ ἐξορία καὶ ἀποξένωση ἀπὸ τὸν Θεό, καθὼς σπαταλᾶ τὰ ποικίλα χαρίσματά του ἀσώτως χωρὶς ὅρους καὶ ὅρια. Ζεῖ σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει Θεός, καὶ τότε ἡ τραγωδία τῆς ἐξορίας του γίνεται πιὸ πικρή. Στὴν προσπάθειά του νὰ γευθεῖ καὶ νὰ ἀπολαύσει τὴ ζωὴ καὶ νὰ ἀποκτήσει πολλά, συνήθως τὸ πληρώνει ἀκριβά.

Ἡ εὐαγγελικὴ παραβολὴ ποὺ ἀκούσαμε καὶ ἡ ὑμνολογία τῆς κατανυκτικῆς περιόδου ποὺ διανύουμε μᾶς βοηθοῦν νὰ ξαναδοῦμε τὴν πνευματική μας κατάσταση μέσα ἀπ’ αὐτὴν τὴν προοπτική. Ἀρκεῖ νὰ νοσταλγήσουμε τὴ χαμένη χαρὰ τῆς ὄντως ζωῆς, ποὺ θὰ γευθοῦμε ἐπιστρέφοντας στὸν οἶκο τοῦ Πατρός, ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ μᾶς χωράει ὅλους. Ἀμήν.